

— Какво искашъ, Палечко, — запиталъ великанътъ.

— Тука има нѣкой!

— Та какво отъ туй? — Нѣма да ни уплаши!

— Да, но той реже дърва, и азъ не мога да заспя.

— Та азъ нищо не чувамъ! — казалъ великанътъ.

— Може вече да е престаналъ.

Вслушали се, но не чули нищо. Внезапно великанътъ се опомнилъ и се почесалъ задъ ухото:

— Побратиме, Палечко, — трѣбва да свикнешъ. Никой не реже дърва, ами азъ хъркамъ като спя.

— Толкова шумно ли?

— Толкова, — инакъ не мога.

— Тогава нашето приятелство нѣма да го бжде, — рекълъ Палечко и си забилъ главата въ мжха. Но, колкото да се пазѣлъ, великанътъ хъркалъ като по-рано, и Палечко не можалъ да заспи.

По едно време Палечко видѣлъ на близо изъ гората да минаватъ двама войници, които се разговаряли тихо. Свилъ се още повече въ мжха, послушалъ се и дочулъ тѣхния разговоръ.

Единътъ казалъ:

— Тоя пжтъ не дойде на време, братко! Вече три дена какъ те чакамъ тука . . .

Другиятъ отвърналъ:

— Щѣхъ да дойда по-рано, но трѣбваше да видя, какви беди идатъ за поданниците на нашия царъ.

— Какво се е случило? — запиталъ пакъ първиятъ, а другия започналъ да разправя:

— Въ нашето царство винаги владѣеше миръ и задоволство. Нашиятъ царъ се грижеше за своитѣ поданници като за свои деца, а тѣ пъкъ го имаха като баща. Тѣй бѣше до скоро. Но дойде неприятелска войска; нашиятъ царъ бѣше победенъ и плененъ. На неговия тронъ седна чуждъ царъ, чиито войници се прѣснаха по села и градове да плячкосватъ. Населението трѣбва да ги храни и да търпи ругатни и бой надъ туй отгоре. Бедното, тръгнало е съ обрена глава и съ дълбока жалостъ на лице. Вече не му се и вѣрва, че пакъ могатъ да дойдатъ добри дни за него.

На разсъмване и Палечко можалъ да позаспи. Когато се развидѣло, той се събудилъ и разправилъ на великана всичко, каквото е видѣлъ и чулъ презъ нощта. И двамата решили да помогнатъ на нещастния народъ.

Понеже не знаели по кое направление да тръгнатъ, ударили напосоки, докато, най-сетне, следъ дълго скитане, намѣрили дирената страна. Кое то видѣли, било по-лошо отъ онова, що разправяли войницитѣ.

Разсърдилъ се. Добранъ-Тополанъ, тропналъ съ кракъ, и цѣлата земя се разтърсила. Чужденецътъ царъ свикалъ